

Тарас на засланні

Василь Стус

Світ перейду — і упаду
десь на чужій стерні.
Вже свого краю не знайду,
не попрощаюсь. Ні.
Світ перейду — металу дзвін,
як млість, мене хмелить.
(А скільки літ, а скільки днів
тобі лишилось жити?)
Світ перейду — поля і меч
тополь. Поля і меч.
І обрію пругке лассо
торка краями плеч.
Світ перейду — услід тополь
(як герметична ніч —
тополя кожна!). Чорних доль
услід. (Якій — навстріч?)
Світ перейду — і упаду
десь на чужій стерні,
немов заброда. Перейду
життям — по стороні.
З крихкого краю. По ребру
Адамовім. І знов
ітиму — казематним сном,
не зрадивши добру.
Світ перейду — і упаду
живе чи й не живе
той край? З біди — в нову біду,
із пекла — у нове
незвичне пекло? бо не звик
ти до незвичних лих?
Повік ти натерпався їх
та й досі — не утік
(незвичних лих? А як ти зміг
ловить крізь ґрати дні,
писати рядки, де кров'ю стік
твій захалавний гнів?).
...А строга варта з-за плечей,

(Кругластий біль ребер!).
Розбавив дьогтем ніч і чез
багнет. Як в прірву — вепр.
Світ перейду — і западусь
десь на чужій стерні.
Бо свого краю не знайду.
Не попрощаюсь. Ні.